

UZASADNIENIE

(...) Technologiczny w S. wniósł o zasądzenie od (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S. kwoty 135.764,66 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od kwoty 127.361,66 zł od 19 sierpnia 2018 r. oraz od kwoty 8.403 zł od 26 listopada 2018 r. Ponadto powód wniósł o zasądzenie kosztów postępowania.

Powód dochodzi od pozwanej roszczenia regresowego, tj. zwrotu należności, którą powód jako inwestor zapłacił na rzecz podwykonawcy pozwanej (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S. na podstawie wyroku Sądu Apelacyjnego z 6 lipca 2018 r. (sygn. akt I AGa 126/18). Powód wskazał, że jako zamawiający zawarł z pozwaną jako wykonawcą umowę o roboty budowlane z 27 października 2011 r. w ramach inwestycji o nazwie „Rozbudowa budynku Wydziału Elektrycznego (...) Technologicznego przy ul. (...) w S.”. Pozwana wykonała prace, a powód zapłacił na jej rzecz wynagrodzenie. Pozwana zawarła z (...) sp. z o.o. w S. umowę o podwykonawstwo z 22 lipca 2013 r., której przedmiotem była sprzedaż i montaż stolarki otworowej. Podwykonawca wykonał prace, jednak pozwana nie zapłaciła na jego rzecz wynagrodzenia. W wyroku z 6 lipca 2018 r. (sygn. akt I AGa 126/18) Sąd Apelacyjny w Szczecinie na skutek apelacji (...) sp. z o.o. od wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie z 13 stycznia 2016 r. (sygn. akt VIII GC 500/14) zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że zasądził od (...) Technologicznego w S. jako inwestora na rzecz (...) sp. z o.o. jako podwykonawcy kwotę 87.054,31 zł z odsetkami ustawowymi liczonymi od 17 lutego 2014 r., w pozostałej części oddalił powództwo, zasądził 7.978 zł tytułem kosztów postępowania oraz 8.403 zł tytułem kosztów postępowania apelacyjnego. Sąd Apelacyjny stwierdził, że odpowiedzialność (...) Technologicznego jest solidarna z odpowiedzialnością spółki (...) wynikającą z zaskarżonego wyroku. Powód wskazał, że na dochodzoną przez niego kwotę złożyły się: 87.054,31 zł tytułem należności głównej, 32.329,35 zł tytułem odsetek ustawowych liczonych od 17 lutego 2014 r. do 25 lipca 2018 r., 7.978 zł tytułem kosztów postępowania w pierwszej instancji, 8.403 zł tytułem kosztów postępowania w drugiej instancji.

6 lutego 2020 r. wydany został przez referendarza sądowego nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym (sygn. akt VIII GNc 695/19), uwzględniający żądanie w całości.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwana wniosła o oddalenie powództwa i zasądzenie na jej rzecz od powoda kosztów postępowania. Pozwana wskazała, że wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie został wydany w oparciu o błędne ustalenia faktyczne. Zdaniem pozwanej umowa zawarta przez nią ze spółką (...) nie była umową o roboty budowlane, ale umową o sprzedaż, dostawę i montaż okien. W świetle tego pozwana stanęła na stanowisku, że zapłata dokonana przez powoda na rzecz spółki (...) jest bezpodstawna, podobnie jak roszczenie regresowe powoda wobec pozwanej. Zdaniem pozwanej powód powinien wywieść od wspomnianego wyroku skargę kasacyjną aby doprowadzić do prawidłowego rozstrzygnięcia. Pozwana podniosła również, że żądanie przez powoda zwrotu zapłaconych na rzecz podwykonawcy kosztów postępowania jest niezasadne, bowiem koszty postępowania nie powstały na skutek braku uiszczenia przez pozwaną wynagrodzenia na rzecz spółki (...). Pozwana podkreślała, że brak dokonania przez nią zapłaty na rzecz spółki (...) nie tworzył potrzeby „przystąpienia” przez powoda do sporu sądowego (w istocie „wdania się w spór”, powód występował bowiem w roli podmiotu pozwanego), powód zdecydował się jednak do tego sporu przystąpić. Zdaniem pozwanej poniesione przez powoda koszty procesu są następstwem działania lub zaniechania samego powoda, za co pozwana nie powinna ponosić odpowiedzialności.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

(...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. prowadzi działalność gospodarczą m.in. w zakresie robót budowlanych związanych ze wznoszeniem budynków.

Dowód: wydruk z KRS, k. 55-56.

27 października 2011 r. (...) Technologiczny w S. (jako zamawiający) - po przeprowadzeniu postępowania o udzielenie zamówienia publicznego - zawarł z (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. umowę, której

przedmiot określony został w § 2 ust. 1 w szczególności jako zaprojektowanie i wykonanie roboty budowlanej polegającej na przebudowie i rozbudowie części budynku Wydziału Elektrycznego (...) Technologicznego przy ul. 26 kwietnia 10 wraz z budową drogi pożarowej z placem manewrowym, budową niezbędnej infrastruktury technicznej wraz z przyłączami do budynku oraz zagospodarowaniem terenu. Na podstawie § 11 ust. 1 umowy strony ustaliły wynagrodzenie ryczałtowe w wysokości 9.018.735,11 zł.

25 kwietnia 2012 r. strony zawarły aneks do umowy, w którym zmieniono termin końcowy wykonania umowy na 31 lipca 2013 r.

22 października 2012 r. strony zawarły aneks do umowy, w którym dokonano aktualizacji harmonogramu rzeczowo-finansowego.

26 czerwca 2013 r. strony zawarły aneks do umowy, w którym wyłączono z zakresu robót całość prac polegających na wykonaniu siedzisk składanych w audytorium i pomniejszono wynagrodzenie o kwotę 170.797,52 zł brutto.

10 grudnia 2013 r. strony zawarły aneks do umowy, w którym dokonano zmiany terminu końcowego odbioru prac na 28 lutego 2014 r.

Dowody: umowa o roboty budowlane z harmonogramem rzeczowo-finansowym, k.60-72, 458

aneksy z harmonogramami rzeczowo-finansowymi, k.73-76, 78-82, 83-87, 88-93

SIWZ, k.24-45

oferta w przetargu nieograniczonym, k.46-59

22 lipca 2013 r. (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w S. jako zamawiający i (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w S. jako wykonawca zawarły umowę nr (...).

Zgodnie z § 1 ust. 1 umowy wykonawca zobowiązał się do sprzedaży i montażu na rzecz zamawiającego stolarki otworowej na inwestycji pod nazwą „Rozbudowa budynku Wydziału Elektrycznego przy ul. (...) w S.”.

W § 7 umowy strony ustaliły wynagrodzenie w wysokości 69.285,20 zł netto plus podatek VAT. Zapłata miała na nastąpić na podstawie faktury VAT końcowej płatnej w terminie 30 dni od dnia jej dostarczenia zamawiającemu, wystawionej na podstawie protokołu odbioru końcowego robót.

Dowód: umowa nr (...), k. 95-100

W piśmie z 9 sierpnia 2013 r. (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w S. zgłosiła (...) Uniwersytetowi Technologicznemu w S. podwykonawcę w zakresie dostawy i montażu drzwi wewnętrznych w budynku audytorium - (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością w S.. W piśmie tym wniosła o akceptację podwykonawcy i wskazała, że w załączeniu przedkłada kopię umowy o roboty budowlane nr (...) z 22 lipca 2013 r.

Dowód : pismo z 9 sierpnia 2013 r. z załącznikiem, k.94-100

W protokole odbioru końcowego inwestycji z 1 lipca 2014 r. (...) Technologiczny w S. odebrał zadanie inwestycyjne polegające na zaprojektowaniu i wykonaniu robót budowlanych związanych z przebudową i rozbudową części budynku Wydziału Elektrycznego przy ul. 26 kwietnia 10 w S. od wykonawcy (...) sp. z o.o. z siedzibą w S..

(...) Technologiczny zapłacił spółce (...) kwotę wynagrodzenia na podstawie wystawionych faktur VAT.

Dowody: protokół z odbioru końcowego, k.136-140

zestawienie faktur, k.141

W lutym 2014 r. (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w S. złożyła w Sądzie Okręgowym w Szczecinie pozew przeciwko pozwanym solidarnie (...) sp. z o.o. w S. i (...) Uniwersytetowi Technologicznemu w S., domagając się kwoty 87.054,31 zł z ustawowymi odsetkami. Dochodzona pozwem należność obejmowała wynagrodzenie z umowy łączącej powódkę spółkę (...) i spółkę (...), zawartej 22 lipca 2013 r., natomiast (...) Technologiczny pozwany został jako inwestor odpowiadający solidarnie ze spółką (...) w oparciu o art. 647¹ § 5 k.c.

Sprawa została zarejestrowana pod sygnaturą VIII GNc 405/14. Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z 25 września 2014 r. referendarz sądowy orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

Sprzeciwy od nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym złożyli oboje pozwani. Po sprzeciwach sprawa była prowadzona pod sygnaturą VIII GC 500/14.

W toku procesu każdy z pozwanych - odpowiadających na innych podstawach prawnych - samodzielnie wdał się spór oraz podnosił zarzuty ze swojego stosunku zobowiązaniowego. Spółka (...) podnosiła w szczególności, że powódka nie wykonała całości swojego zobowiązania, a także wskazywała, że zobowiązanie zostało wykonane wadliwie, dlatego po stronie pozwanej nie powstał obowiązek zapłaty. W odniesieniu do kwalifikacji prawnej łączącej strony umowy spółka ta wskazywała, że umowa łącząca ją z powódką obejmowała sprzedaż, dostawę i montaż stolarki okiennej, nie była natomiast umową roboty budowlane.

Z kolei pozwany (...) Technologiczny jako inwestor podnosił zarzuty zmierzające do zniweczenia jego odpowiedzialności z art. 647¹ § 5 k.c., w szczególności wywodził, że umowa łącząca powódkę i spółkę (...) nie była umową roboty budowlane, ponadto wskazywał, że nawet gdyby była to umowa roboty budowlane, to inwestorowi nie została przedstawiona dokumentacja dotycząca realizacji umowy, tym samym jego odpowiedzialność z art. 647¹ § 5 k.c. nie powstała.

Fakt niesporny (nadto: uzasadnienie wyroku w sprawie VIII GC 500/14, k.101-115)

W piśmie z 8 września 2014 r. (...) sp. z o.o. z siedzibą w S. poinformowała (...) Technologiczny w S., że rozliczenie końcowe umowy o roboty budowlane z 27 października 2011 r. obejmuje płatność końcową ujętą w fakturze VAT nr (...) z 25 sierpnia 2014 r. na kwotę 471.000 zł.

Zarazem spółka (...) wskazała, że w końcowym rozliczeniu zostaną ujęte płatności za roboty należne podwykonawcom, wyjaśniła również, że zamierza przedstawić zamawiającemu końcowe rozliczenie kontraktu wraz z wygaśnięciem wszelkich roszczeń i zobowiązań podwykonawców wobec zamawiającego; w przypadku dokonania uzgodnień z podwykonawcami po terminie płatności faktury końcowej (...) sp. z o.o. nie będzie żądała od zamawiającego odsetek ustawowych za przekroczenie terminu płatności.

W piśmie z 21 października 2014 r. - kontynuując myśl wyrażoną w piśmie z 8 września 2014 r. - (...) sp. z o.o. z siedzibą w S. poinformowała (...) Technologiczny w S. o sposobie rozliczenia końcowego umowy o roboty budowlane z 27 października 2011 r. W piśmie tym wskazała, że rozliczenie obejmuje płatność końcową ujętą w fakturze VAT nr (...) z 25 sierpnia 2014 r. na kwotę 471.000 zł. Wyjaśniła zarazem, że oczekuje na zapłatę kwotę 471.000 zł wprost na rzecz podwykonawców:

- kwoty 193.893,52 zł na rzecz A. K. (A.),
- kwoty 68.000 zł na rzecz (...) spółki cywilnej J. J. G. M.,
- kwoty 2.927,84 zł na rzecz R. K.,
- kwoty 100.000 zł na rzecz (...) spółki cywilnej J. W., W. B.,
- kwoty 110.000 zł na rzecz PHU (...).

Spółka (...) wskazała zarazem, że: „rozliczenia roszczenia podwykonawcy (...) sp. z o.o., (...) sp. z o.o. zobowiązuje się go spłacić we własnym zakresie”.

Dowody: pismo z 8 września 2014 r., k.330

pismo z 21 października 2014 r., k.327-328, 350-351

Wyrokiem z 13 stycznia 2016 r. w sprawie VIII GC 500/14 Sąd Okręgowy w Szczecinie zasądził od (...) sp. z o.o. w S. na rzecz (...) sp. z o.o. w S. kwotę 87.054,31 zł z ustawowymi odsetkami: od kwoty 85.220,80 zł od 19 grudnia 2013 r. do 7 maja 2014 r., od 82.220, 80 zł od 8 maja 2014 r., od 4.402,91 zł od 14 stycznia 2014 r., od 147,70 zł od 14 stycznia 2014 r., od 282,90 zł od 10 lutego 2014 r., oddalił powództwo w pozostałym zakresie, zasądził od (...) sp. z o.o. w S. na rzecz (...) sp. z o.o. kwotę 7.978 zł tytułem kosztów postępowania, zasądził od (...) sp. z o.o. na rzecz (...) Technologicznego w S. kwotę 3.617 zł tytułem kosztów postępowania.

Ustalając stan faktyczny sprawy Sąd Okręgowy w Szczecinie wskazał m.in., że:

- w piśmie z 23 stycznia 2014 r. powódka (...) sp. z o.o. poinformowała pozwanego ad 2 (...) Technologiczny o braku zapłaty przez pozwaną ad 1 spółkę (...) za towar i wykonane na inwestycji prace (dowód: pismo z 23 stycznia 2014 r. k. 60),

- w piśmie z 12 lutego 2014 r. powódka na podstawie art. 647¹ § 5 k.c. wezwała (...) Technologiczny do zapłaty nieuiszczonej przez pozwaną ad 1 należności za faktury wystawione w związku z realizacją umowy z 22 lipca 2013 r. (dowód: wezwanie do zapłaty z 12 lutego 2014 r. k. 61- 62).

Sąd Okręgowy w Szczecinie przyjął ostatecznie, że inwestor (...) Technologiczny nie ponosi solidarnej odpowiedzialności z (...) sp. z o.o., ponieważ umowa łącząca powódkę (...) sp. z o.o. i (...) sp. z o.o., nie jest umową o roboty budowlane, tylko umową sprzedaży. Na tej podstawie powództwo zostało oddalone w stosunku do pozwanego (...) Technologicznego.

Dowody: wyrok z 13 stycznia 2016 r. z uzasadnieniem., k.101-115

postanowienie o sprostowaniu omyłki z 6 kwietnia 2018 r., k.132

Apelację od wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie wywiodła pozwana spółka (...) - apelacja ta została jednak odrzucona.

Apelację od wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie wywiodła również powódka (...) sp. z o.o. w S..

Fakty niesporne

Wyrokiem z 6 lipca 2018 r. w sprawie I AGa 126/18 Sąd Apelacyjny w Szczecinie - na skutek apelacji powódki (...) sp. z o.o. w S. - zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że zasądził na rzecz (...) sp. z o.o. od (...) Technologicznego w S. kwotę 87.054,31 zł z odsetkami ustawowymi liczonymi od 17 lutego 2014 r., w pozostałej części powództwo oddalił oraz zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 7.978 zł tytułem kosztów postępowania, przy czym Sąd Apelacyjny stwierdził, że odpowiedzialność pozwanego (...) Technologicznego w S. jest solidarna z odpowiedzialnością spółki (...) wynikającą z zaskarżonego wyroku. W pozostałym zakresie Sąd Apelacyjny oddalił apelację oraz zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 8.403 zł tytułem kosztów postępowania apelacyjnego.

W uzasadnieniu wyroku Sąd Apelacyjny w Szczecinie wskazał, że koszty postępowania w pierwszej instancji zasądzone w wysokości 7.978 zł obejmują opłatę sądową od pozwu, koszty zastępstwa procesowego oraz opłatę skarbową od pełnomocnictwa.

Dowód: wyrok z 6 lipca 2018 r. z uzasadnieniem, k.116-131

Pismem z 19 lipca 2018 r. (...) Technologiczny wezwał spółkę (...) do wykonania wyroku Sądu Apelacyjnego z 6 lipca 2018 r. w sprawie AGa 126/18 poprzez zapłatę całości zasądzonej kwoty na rzecz (...) sp. z o.o. jako podwykonawcy spółki (...), w terminie 2 dni od dnia otrzymania niniejszego pisma. Jednocześnie wskazał, że w przypadku braku informacji o dokonaniu zapłaty lub w razie braku zapłaty (...) Technologiczny podejmie stosowne kroki prawne w celu wyegzekwowania od (...) sp. z o.o. obowiązku zapłaty wynagrodzenia dla podwykonawcy.

Pismo zostało doręczone spółce (...) 23 lipca 2018 r.

Dowód: pismo z 19 lipca 2018 r. z potwierdzeniem odbioru, k.364-365.

Pismem z 20 lipca 2018 r. zatytułowanym „przedegzekucyjne wezwanie do zapłaty” (...) sp. z o.o. wezwała (...) Technologiczny w S. do zapłaty 135.712,18 zł do dnia 27 lipca 2018 r., w tym: kwoty 87.054,31 zł zasądzonej wyrokiem, kwoty 32.276,87 zł tytułem odsetek skapitalizowanych za okres od 17 lutego 2014 r. do 20 lipca 2018 r. oraz kwot 7.978 zł i 8.403 zł tytułem kosztów postępowania.

Dowód: wezwanie do zapłaty, k.133

25 lipca 2018 r. (...) Technologiczny dokonał na rzecz (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S. przelewu kwoty 127.361,66 zł wskazując w tytule przelewu, że jest to należność zasądzona w punkcie I.1 i I.2 wyroku Sądu Apelacyjnego w sprawie I AGa 126/18.

Dowód: potwierdzenie transakcji, k.134

W piśmie z 8 sierpnia 2018 r. (...) Technologiczny poinformował spółkę (...), że dokonał bezpośredniej zapłaty wynagrodzenia podwykonawcy spółki (...) oraz wezwał do zapłaty 127.361,66 zł w terminie 2 dni od otrzymania wezwania wskazując, że spółka (...) ma obowiązek zwrócić uczelni uiszczoną przez nią kwotę na podstawie art. 376 § 1 k.c. oraz zwrócić poniesione przez uczelnię koszty procesu na podstawie art. 471 k.c.

Do pisma została załączona nota księgowa nr (...) oraz dowód zapłaty.

W nocie księgowej nr (...) z 8 sierpnia 2018 r. (...) Technologiczny wezwał spółkę (...) do zapłaty kwoty 127.361,66 zł w terminie 2 dni od otrzymania wezwania w związku z brakiem zapłaty wynagrodzenia podwykonawcy spółce (...) na podstawie wyroku Sądu Apelacyjnego z 6 lipca 2018 r. (sygn. akt AGa 126/18), w tym:

- należność główna w kwocie 87.054,31 zł,
- odsetki ustawowe liczone za okres od 17 lutego 2014 r. do 25 lipca 2018 r. (dzień zapłaty na rzecz (...) sp. z o.o. przez (...)),
- koszty procesu w postępowaniu przed Sądem Okręgowym w Szczecinie w kwocie o 7.978 zł.

Pismo z 8 sierpnia 2018 r. zostało doręczone spółce (...) 16 sierpnia 2018 r.

Dowody: pismo z 8 sierpnia 2018 r. z załącznikami i potwierdzeniem odbioru, k.357-360

7 listopada 2018 r. (...) Technologiczny dokonał na rzecz (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S. przelewu kwoty 8.403 zł tytułem kosztów postępowania apelacyjnego.

Dowód: potwierdzenie transakcji, k.135

W piśmie z 13 listopada 2018 r. (...) Technologiczny wezwał spółkę (...) do zapłaty 8.403 zł w terminie 2 dni od otrzymania wezwania tytułem kosztów postępowania zasądzonych w wyroku Sądu Apelacyjnego z 6 lipca 2018 r. (sygn. akt AGa 126/18).

Do pisma została załączona nota księgowa nr (...) z 13 listopada 2018 r.

W nocie księgowej nr (...) Technologiczny wezwał spółkę (...) do zapłaty 8.403 zł w terminie 2 dni od otrzymania wezwania tytułem kosztów postępowania zasądzonych w wyroku Sądu Apelacyjnego z 6 lipca 2018 r. (sygn. akt AGa 126/18).

Pismo z 13 listopada 2018 r. zostało doręczone spółce 23 listopada 2018 r.

Dowody: pismo z 13 listopada 2018 r. z załącznikami i potwierdzeniem odbioru, k.361-363

Sąd zważył, co następuje:

Powód dochodzi od pozwanej roszczeń regresowych o zapłatę następujących kwot, uiszczonych uprzednio przez powoda na rzecz podwykonawcy pozwanej - (...) sp. z o.o. w S.:

- 87.054,31 zł - kwoty zasądzonej od powoda jako solidarnie odpowiedzialnego na podstawie art. 647¹ § 5 k.c. inwestora na rzecz (...) sp. z o.o. w S. (jako podwykonawcy pozwanej w niniejszym procesie) prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Szczecinie w sprawie VIII GC 500/14, w brzemieniu po zmianie dokonanej wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Szczecinie w sprawie I AGa 126/18;
- 32.329,35 zł - kwoty odsetek zasądzonych od powoda na rzecz podwykonawczej spółki tym samym wyrokiem Sądu Okręgowego w Szczecinie, naliczonych od wskazanej w wyroku należności głównej za okres od 17 lutego 2014 r. do 25 lipca 2018 r.;
- 7.978 zł - kwoty zasądzonej tytułem kosztów postępowania w pierwszej instancji od powoda na rzecz podwykonawczej spółki tym samym wyrokiem Sądu Okręgowego w Szczecinie;
- 8.403 zł - kwoty zasądzonej tytułem kosztów postępowania apelacyjnego wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Szczecinie w sprawie I AGa 126/18.

Jako alternatywną podstawę prawną żądania kwot 7.978 zł i 8.403 zł obejmujących zapłacone przez powoda na rzecz podwykonawcy koszty postępowania w pierwszej i w drugiej instancji powód wskazał art. 471 k.c.

Powód wywodził – co nie było sporne w toku procesu – że powyższe kwoty w całości zapłacił na rzecz podwykonawczej spółki (...), przez co roszczenie spółki (...) wobec solidarnie odpowiadających dłużników (powoda i pozwanej) wygasło.

Podstawę prawną roszczeń powoda stanowi art. 376 § 1 k.c., zgodnie z którym: jeżeli jeden z dłużników solidarnych spełnił świadczenie, treść istniejącego między współdłużnikami stosunku prawnego rozstrzyga o tym, czy i w jakich częściach może on żądać zwrotu od współdłużników. Jeżeli z treści tego stosunku nie wynika nic innego, dłużnik, który świadczenie spełnił, może żądać zwrotu w częściach równych.

Formuła roszczeń regresowych dopełnia konstrukcję solidarności biernej, która zapewnia wierzycielowi możliwość żądania całości lub części świadczenia od wszystkich dłużników łącznie, od kilku z nich lub od każdego z osobna i przyjmuje, że na skutek zaspokojenia wierzyciela przez któregokolwiek z nich pozostali zostają zwolnieni ze zobowiązania. Stworzone zostało w ten sposób ułatwienie dla wierzyciela w uzyskaniu zaspokojenia, przez przerzucenie ciężaru rozliczeń między dłużnikami na nich samych, natomiast treść istniejącego między współdłużnikami stosunku prawnego rozstrzyga o tym, czy roszczenia regresowe między dłużnikami wystąpią, a jeżeli tak to w jakim kształcie. Źródłem tego wewnętrznego stosunku między dłużnikami solidarnymi mogą być przy tym tak przepisy ustawy, jak i umowa między nimi [por. D. w: red. E. G., P. M., Kodeks cywilny. Komentarz, W. 2017, L., komentarz do art. 376 k.c.; wyrok SA w Szczecinie z 7.06.2016 r. w sprawie I ACa 3/16, L.]. Gdyby zaś nic innego z treści tego wewnętrznego stosunku między dłużnikami solidarnymi nie wynikało, to wówczas dłużnik, który świadczenie spełnił może żądać zwrotu od współdłużników solidarnych w częściach równych. Warunkiem powstania roszczenia regresowego jest przy tym – co oczywiste – spełnienie świadczenia przez jednego (bądź kilku) dłużników solidarnych, a

nadto roszczenia regresowe mogą być podnoszone przez dłużników, którzy świadczyli na rzecz wierzyciela tylko wtedy, gdy wartość spełnionego przez nich świadczenia przekracza część obciążającą ich wedle treści stosunku wewnętrznego lub wynikającą z równomiernego rozłożenia ciężaru odpowiedzialności stosownie do art. 376 § 1 k.c. [por. wyrok SN z 12.10.2001 r. w sprawie V CKN 500/00, OSN z 2002/7-8/90; wyrok SA w Warszawie z 18.02.2015 r. w sprawie VI ACa 637/14, L.].

Solidarna odpowiedzialność powoda jako inwestora z pozwaną jako generalnym wykonawcą wobec podwykonawcy – (...) sp. z o.o. w S. – wynikała przy tym z art. 647¹ § 5 k.c. w brzmieniu sprzed wejścia w życie ustawy z dnia 7 kwietnia 2017 r. o zmianie niektórych ustaw w celu ułatwienia dochodzenia wierzytelności (Dz. U. z 2017 r. poz. 933), zgodnie z którym: zawierający umowę z podwykonawcą oraz inwestor i wykonawca ponoszą solidarną odpowiedzialność za zapłatę wynagrodzenia za roboty budowlane wykonane przez podwykonawcę.

Na tle art. 647¹ § 5 k.c. wskazuje się przy tym niejednokrotnie, że ustanowiona nim solidarna odpowiedzialność inwestora wobec podwykonawcy w ramach procesu budowlanego ma szczególny charakter, gdyż jest to charakter gwarancyjny, powstający z mocy ustawy i wpływający na ustawowy zakres roszczenia regresowego, z jakim inwestor może wystąpić wobec generalnego wykonawcy w przypadku zaspokojenia wierzytelności podwykonawcy [por. wyrok SA w Białymstoku z 17.06.2015 r. w sprawie I ACa 76/15, L.]. W tym kontekście w orzecznictwie wskazuje się też niekiedy (wyrażając myśl odmienną), że odpowiedzialność ta stanowi odpowiedzialność za cudzy dług, a w przypadku zaspokojenia przez inwestora roszczeń podwykonawcy zastosowanie znajduje art. 518 § 1 pkt 1 k.c. [por. wyrok SN z 17.02.2011 r. w sprawie IV CSK 293/10, L.]. W ocenie Sądu rozpoznającego niniejszą sprawę w takim przypadku nie znajduje jednak zastosowania art. 518 k.c. Podzielić należy natomiast pogląd przeważający aktualnie w orzecznictwie i doktrynie, zgodnie z którym odpowiedzialność inwestora nie jest odpowiedzialnością za cudzy dług, jest to powstająca z mocy ustawy (art. 647¹ § 5 w zw. z art. 369 k.c.) solidarna z wykonawcą odpowiedzialność, utrzymująca się aż do zaspokojenia wierzyciela - w tym wypadku podwykonawcy (art. 366 § 2 k.c.). Mimo tej samej przyczyny gospodarczej zapłaty przez inwestora wynagrodzenia i wykonawcy, i podwykonawcy, odpowiedzialność inwestora wobec wykonawcy i wobec podwykonawcy wynika z dwóch różnych zobowiązań. Ustawodawca przyjął przy tym, że odpowiednim środkiem wyrównywania ewentualnego uszczerbku wynikającego z podwójnej zapłaty ze strony inwestora za to samo zadanie jest roszczenie regresowe (art. 376 § 1 k.c.).

Cytowany wyżej art. 376 § 1 k.c. stanowi, że treść istniejącego między współdłużnikami stosunku prawnego (w tym przypadku treść umowy o roboty budowlane między inwestorem i generalnym wykonawcą) rozstrzyga o tym, czy i w jakich częściach dłużnik spełniający świadczenie może żądać zwrotu (regresu) od współdłużników.

W orzecznictwie prezentowany jest pogląd, że konstrukcja charakteru odpowiedzialności inwestora na podstawie art. 647¹ § 5 k.c. wobec podwykonawcy prowadzić winna do uwzględnienia na etapie wykładni art. 376 k.c. - dokonywanej z uwzględnieniem jej celowościowych dyrektyw - że ustawodawca w tym przypadku nakazuje mieć na uwadze w ramach przypisywanego mu systemu ocen aksjologicznych przede wszystkim ochronę interesu inwestora. W istocie ochrona ta zmierza do tego, aby nie doszło po jego stronie do podwójnej zapłaty za realizację tego samego zadania – najpierw generalnemu wykonawcy, a następnie jego podwykonawcy, któremu solidarnie zobowiązany z inwestorem generalny wykonawca nie wypłacił wynagrodzenia [por. rozważania przedstawione w uzasadnieniu uchwały SN z 28.06.2006 r. w sprawie III CZP 36/06, L.]. W konsekwencji – nawet w przypadku braku uregulowania w umowie o roboty budowlane łączącej generalnego wykonawcę z inwestorem kwestii dotyczącej części, w jakiej może on dochodzić od niego regresu (art. 376 k.c.) z tytułu zaspokojenia roszczeń podwykonawcy na podstawie art. 647¹ § 5 k.c., w wyniku wykładni wskazanych przepisów należałoby uznać, że już ex lege zakres ten obejmuje uiszczoną podwykonawcy całą należność główną oraz odsetki za opóźnienie w takim zakresie, w jakim są one wspólne generalnemu wykonawcy i inwestorowi (tj. od dnia następnego po powstaniu wymagalności roszczenia wobec inwestora zgodnie z art. 455 k.c. – która nigdy nie następuje wcześniej, niż wymagalność zobowiązania generalnego wykonawcy – do dnia zaspokojenia podwykonawcy) [por. uzasadnienie wyroku SN z 5.09.2012 r. w sprawie IV CSK 91/12, L.; uzasadnienie wyroku SA w Łodzi z 21.04.2016 r. w sprawie I ACa 1548/15, L.].

W rozpoznawanej sprawie spełnione zostały przesłanki z art. 376 § 1 k.c. w odniesieniu do kwoty 87.054,31 zł zasądzonej prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Szczecinie w sprawie VIII GC 500/14. Powód jako inwestor odpowiadający solidarnie z generalnym wykonawcą zapłacił podwykonawcy kwotę 87.054,31 zł, tym samym po stronie powoda powstało wobec generalnego wykonawcy roszczenie regresowe obejmująca całą zapłaconą na rzecz podwykonawcy kwotę. Zarazem niesporne było, że powód w całości spełnił swoje świadczenie wobec pozwanej jako generalnego wykonawcy, dokonując na jej rzecz zapłaty wynagrodzenia zgodnie z łączącą strony umową z 27 października 2011 r.

Niezasadne są podniesione przez pozwaną w sprzeciwie zarzuty opierające się na tym, że powód w ogóle nigdy nie ponosił solidarnej z pozwaną odpowiedzialności wobec spółki (...), tym samym spełnił świadczenie nienależne, ponieważ umowa podwykonawcza nie była umową o roboty budowlane, tylko umową sprzedaży. Należy bowiem mieć na uwadze, że wyrok Sądu Okręgowego w Szczecinie w sprawie VIII GC 500/14, zmieniony wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Szczecinie w sprawie I AGa 126/18, jest prawomocny i ostatecznie przesądza solidarną odpowiedzialność stron niniejszego procesu wobec spółki (...). Pozwana wskazuje, że wyrok ten winien być przez powoda wzruszony skargą kasacyjną. Niesporny jest fakt, że powód nie wywiódł skargi kasacyjnej we wskazanej wyżej sprawie. Tym samym wydany w tej sprawie wyrok jest prawomocny i z mocy art. 365 § 1 k.p.c. wiąże strony i sąd, który go wydał, jak również inne sądy i inne organy państwowe. Prawomocność orzeczenia powstaje bez względu na to, czy uprawomocniło się ono po złożeniu środków zaskarżenia, czy też bez nich.

Mając na uwadze powyższe przyjąć trzeba, że po stronie powoda powstało wobec generalnego wykonawcy roszczenie regresowe obejmujące całą kwotę 87.054,31 zł, zasądzoną na rzecz spółki (...) prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Szczecinie wydanym w sprawie VIII GC 500/14 i zmienionym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Szczecinie w sprawie I AGa 126/18.

Analogicznie przedstawia się sytuacja w zakresie odsetek od kwoty 87.054,31 zł, zasądzonych wyrokiem Sądu Okręgowego w Szczecinie w sprawie VIII GC 500/14 (w brzemieniu po zmianie dokonanej wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Szczecinie). Jak już wyżej wskazano regres (art. 376 k.c.) z tytułu zaspokojenia roszczeń podwykonawcy na podstawie art. 647¹ § 5 k.c. obejmuje uiszczoną podwykonawcy całą należność główną oraz odsetki za opóźnienie w takim zakresie, w jakim są one wspólne generalnemu wykonawcy i inwestorowi. W rozpoznawanej sprawie są to odsetki zasądzone od kwoty 87.054,31 zł od 17 lutego 2014 r. do dnia zapłaty, która nastąpiła 25 lipca 2018 r. Z tytułu tych odsetek powód żąda kwoty 32.329,35 zł.

Wyjaśnić dodatkowo trzeba, że inwestor – z uwagi na wspomniany już gwarancyjny charakter odpowiedzialności z art. 647¹ § 5 k.c. – nie odpowiada wobec podwykonawcy za opóźnienie w zapłacie powstałe po stronie wykonawcy do czasu, aż oba te podmioty razem znajdą się w opóźnieniu. Solidarna odpowiedzialność inwestora i wykonawcy za zapłatę odsetek za opóźnienie w zapłacie wynagrodzenia obejmuje bowiem odsetki za opóźnienie w takim tylko zakresie, w jakim są one wspólne generalnemu wykonawcy i inwestorowi (tj. obejmuje odsetki od dnia następnego po powstaniu wymagalności roszczenia wobec inwestora zgodnie z art. 455 k.c. – która nigdy nie następuje wcześniej, niż wymagalność zobowiązania generalnego wykonawcy – do dnia zaspokojenia podwykonawcy). Wykonawca pozostaje w opóźnieniu od dnia następnego po dacie wskazanej w umowie podwykonawczej jako data zapłaty wynagrodzenia (np. umowa może stanowić, że jest to data końcowego odbioru robót podwykonawcy), natomiast inwestor pozostaje w opóźnieniu od bezskutecznego upływu terminu wyznaczonego w skierowanym do niego wezwaniu do zapłaty (art. 455 k.c.), które może być skierowane dopiero po tym, jak roszczenie wobec wykonawcy stanie się wymagalne [por. wyrok SN z 5.09.2012 r. w sprawie IV CSK 91/12, L.]. Tym samym data, od której wykonawca pozostaje w opóźnieniu, jest zawsze wcześniejsza od daty opóźnienia inwestora (sytuacja odwrotna nie jest możliwa).

Tym samym w rozpoznawanej sprawie roszczenie regresowe powoda o zapłatę kwoty 32.329,35 zł zapłaconej przez powoda na rzecz podwykonawcy tytułem odsetek, podobnie jak roszczenie o zapłatę kwoty głównej zasądzonej wyrokiem w sprawie VIII GC 500/14, jest uzasadnione w całości oraz znajduje podstawę prawną w art. 376 § 1 k.c. w zw. z art. 647¹ § 5 k.c.

W świetle powyższych rozważań odmiennie należy natomiast ocenić dochodzone w niniejszej sprawie roszczenie powoda o zapłatę kwoty 7.978 zł, zasądzonej solidarnie tytułem kosztów postępowania od powoda i pozwanej na rzecz podwykonawcy.

Zapłacone przez inwestora w całości koszty postępowania nie są objęte roszczeniem regresowym, opartym o art. 376 § 1 k.c. w zw. z art. 647¹ § 5 k.c. (art. 647¹ § 5 k.c. solidarnej odpowiedzialności inwestora za zapłacone koszty postępowania nie wprowadza), mogą być jednak objęte roszczeniem regresowym opartym o art. 376 § 1 k.c. w zw. z art. 105 § 2 k.p.c. (zgodnie z art. 105 § 2 k.p.c. na współuczestników sporu odpowiadających solidarnie co do istoty sprawy sąd włoży solidarny obowiązek zwrotu kosztów. Za koszty wynikłe z czynności procesowych, podjętych przez poszczególnych współuczestników wyłącznie we własnym interesie, inni współuczestnicy nie odpowiadają). Oparte o tą podstawę prawną roszczenie regresowe inwestora powstanie w sytuacji, w której proces zainicjowany przez podwykonawcę prowadzony był jednocześnie przeciwko inwestorowi i wykonawcy jako podmiotom solidarnie pozwanym (ponoszącym odpowiedzialność wobec podwykonawcy: wykonawca na podstawie art. 647 § 1 k.c., inwestor na podstawie (...) § 5 k.c.), wówczas – o ile inwestor samodzielnie zapłaci koszty postępowania – będzie mógł dochodzić roszczenia regresowego powołując się na art. 376 § 1 k.c.

Powód dochodzi w niniejszym postępowaniu roszczenia regresowego obejmującego zapłacone przez powoda na rzecz podwykonawcy koszty procesu zarówno w pierwszej, jak i w drugiej instancji (z tego tytułu dochodzi odpowiednio kwot 7.978 zł i 8.403 zł).

Podstawa faktyczna żądania, rzutująca na ocenę prawną, jest dla każdego z tych roszczeń odmienna.

W postępowaniu przed Sądem pierwszej instancji po stronie pozwanej występowały dwa podmioty: pozwana spółka (...) jako generalny wykonawca oraz powód jako inwestor. Koszty postępowania w pierwszej instancji zostały zasądzone wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Szczecinie w sprawie I AGa w kwocie 7.978 zł, przy czym Sąd ten – zmieniając wyrok Sądu Okręgowego w Szczecinie – wyraźnie zaznaczył, że odpowiedzialność obojga pozwanych (...) Technologicznego i spółki (...) w zakresie tych kosztów jest solidarna.

Odmienna sytuacja dotyczy rozstrzygnięcia Sądu Apelacyjnego w Szczecinie dotyczącego kosztów postępowania w drugiej instancji, koszty tego postępowania w wysokości 8.403 zł zostały bowiem zasądzone na rzecz powódki spółki (...) tylko od jednego pozwanego – (...) Technologicznego. Tym samym w przypadku zapłaconych przez (...) Technologiczny kosztów postępowania drugoinstancyjnego w wysokości 8.403 zł w ogóle nie można rozważać odpowiedzialności regresowej spółki (...) opartej o art. 376 § 1 k.c.

Roszczenie regresowe powoda o zapłatę kwoty 7.978 zł zasądzonej solidarnie od powoda w niniejszej sprawie i pozwanej w niniejszej sprawie tytułem kosztów postępowania w pierwszej instancji, oparte o art. 376 § 1 k.c. w zw. z art. 105 § 2 k.p.c., należy uznać za uzasadnione jedynie w połowie, to jest do kwoty 3.989 zł.

Niesporny jest fakt, że powód w całości zapłacił zasądzone koszty w wysokości 7.978 zł na rzecz podwykonawcy. Powód argumentuje w pozwie, że jego odpowiedzialność jako inwestora miała charakter wyłącznie gwarancyjny i stanowiła w istocie odpowiedzialność za cudzy dług, dodatkowo powód wskazuje, że spełnił już wcześniej swoje własne zobowiązanie wobec pozwanej (generalnego wykonawcy), który z tej kwoty zaniechał spełnienia świadczenia na rzecz podwykonawcy, dlatego też zdaniem powoda roszczenie regresowe obejmuje zapłacone na rzecz podwykonawcy koszty procesu w pełnej wysokości. Powód wskazuje również, że zapłacił cudzy dług, tym samym nie jest wykluczone zastosowanie podstawy prawnej z art. 518 § 1 k.c. Na koniec podnosi, że alternatywną podstawą jego żądania jest art. 471 k.c.

Jak już wyżej wyjaśniono art. 518 § 1 k.c. nie znajduje zastosowania w rozpoznawanej sprawie (por. rozważania przedstawione wcześniej). Uzupełniająco wskazać trzeba, że powód nie jest „osobą trzecią” w rozumieniu art. 518 § 1 k.c., jest bowiem dłużnikiem odpowiadającym solidarnie (w przypadku kosztów postępowania w pierwszej instancji, w przypadku kosztów postępowania w drugiej instancji powód jest bowiem jedynym dłużnikiem).

Zgodzić należy się z tym, że w postępowaniu prowadzonym przez Sąd Okręgowy w Szczecinie w sprawie VIII GC 500/14 pozwana spółka (...) odpowiadała z umowy zawartej z podwykonawcą (powódką), zaś pozwany inwestor (powód w niniejszej sprawie) odpowiadał z nią solidarnie, zaś jego odpowiedzialność powstała z mocy ustawy i miała charakter gwarancyjny. Tym samym postępowanie w sprawie VIII GC 500/14 toczyło się niejako dwutorowo: spółka (...) podnosiła zarzuty ze stosunku zobowiązaniowego łączącego ją z powódką (niewykonanie całego zobowiązania, wady), zaś pozwany (...) Technologiczny podnosił całkiem inne zarzuty na tle art. 647¹ § 5 k.c., w szczególności wywodził, że umowa łącząca powódkę i spółkę (...) nie była umową o roboty budowlane, ponadto wskazywał, że nawet gdyby była to umowa o roboty budowlane, to inwestorowi nie została przedstawiona dokumentacja dotycząca realizacji umowy, tym samym jego odpowiedzialności z art. 647¹ § 5 k.c. nie powstała. Sąd pierwszej instancji uznał argumenty (...) Technologicznego za uzasadnione, tym samym spór na tej płaszczyźnie przeniósł się do drugiej instancji. Ostatecznie (...) Technologiczny spór ten przegrał, Sąd Apelacyjny zmienił bowiem wyrok Sądu Okręgowego oddalający powództwo wobec (...) Technologicznego. Tym samym przegrany są ostatecznie oboje pozwani w sprawie VIII GC 500/14, przy czym każdy z pozwanych przegrał sprawę opartą o inną podstawę prawną. W tej sytuacji brak jest podstaw aby przyjąć, że całość kosztów postępowania, zasądzonych od obojga pozwanych solidarnie, ma obciążać jedynie spółkę (...). Należy natomiast przyjąć, że zgodnie z art. 376 § 1 zdanie drugie k.c. w zw. z art. 105 § 2 k.p.c. pozwani odpowiadają za koszty postępowania w pierwszej instancji w częściach równych. Dodać trzeba, że powód nie wskazywał ażeby w postępowaniu w sprawie VIII GC 500/14 powstały jakiegokolwiek koszty wynikłe z czynności procesowych podejmowanych przez spółkę (...), o jakich mowa w art. 105 § 2 k.p.c. Tym samym brak było podstaw do przyjęcia podziału odpowiedzialności pozwanych za koszty procesu w pierwszej instancji w innych proporcjach, niż w częściach równych.

W odniesieniu do roszczenia o zwrot zapłaconych kosztów postępowania (zarówno w pierwszej, jak i w drugiej instancji) powód jako alternatywną podstawę prawną żądania wskazał art. 471 k.c. Jak już wyżej wyjaśniono w przypadku kosztów postępowania w drugiej instancji art. 471 k.c. jest jedyną podstawą odpowiedzialności pozwanej w niniejszej sprawie, w odniesieniu do tych kosztów brak jest bowiem podstaw do zastosowania art. 376 § 1 k.c. (koszty te nie zostały zasądzone solidarnie od obojga pozwanych, a jedynie od powoda).

Powód dochodzący roszczeń opartych o tą podstawę prawną winien wykazać przesłanki odpowiedzialności odszkodowawczej kontraktowej z art. 471 k.c., zgodnie z którym dłużnik obowiązany jest do naprawienia szkody wynikłej z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania, chyba że niewykonanie lub nienależyte wykonanie jest następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Powód – powołując się na swoją szkodę w wysokości zapłaconych kosztów postępowania – winien więc wykazać po stronie pozwanej nienależyte wykonanie zobowiązania z umowy o roboty budowlane z 27 października 2011 r. (taka umowa o roboty budowlane łączyła strony niniejszego procesu) oraz związek przyczynowy między zapłatą tych kosztów przez powoda na rzecz podwykonawcy a nienależytym wykonaniem zobowiązania z umowy o roboty budowlane przez pozwaną.

W pozwie powód wskazał, że nienależyte wykonanie umowy o roboty budowlane łączącej strony niniejszego procesu polegało na braku zapłaty wynagrodzenia podwykonawcy. Zauważyć jednak trzeba, że z umowy o roboty budowlane łączącej powoda i pozwaną nie wynika obowiązek zapłaty wynagrodzenia przez wykonawcę (pozwaną w niniejszej sprawie) na rzecz jej podwykonawców (co więcej umowa nie przewidywała podwykonawców). Brak takiej zapłaty nie może być więc postrzegany w kategorii niewykonania czy też nienależytego wykonania zobowiązania pozwanej z łączącej ją z powodem umowy, jest to natomiast niewykonanie umowy podwykonawczej, łączącej pozwaną i podwykonawcę.

Dalej powód wskazał, że obowiązek uiszczenia wynagrodzenia podwykonawcy wynikał z oświadczenia stanowiącego zobowiązanie, jakie pozwana spółka złożyła wobec powoda w piśmie z 21 października 2014 r. Przypomnieć trzeba, że w piśmie tym (...) sp. z o.o. poinformowała (...) Technologiczny w S. o sposobie rozliczenia końcowego umowy o roboty budowlane z 27 października 2011 r., w szczególności wskazała na rzecz jakich podmiotów (podwykonawców pozwanej) ma być przekazane świadczenie z ostatniej obciążającej (...) faktury, wystawionej przez pozwaną na kwotę

471.000 zł. W piśmie tym pozwana dodatkowo poinformowała, że: „rozliczenia roszczenia podwykonawcy (...) sp. z o.o., (...) sp. z o.o. zobowiązuje się go spłacić we własnym zakresie”.

Zacytowane wyżej zdanie trudno jest uznać za oświadczenie woli spółki (...), w wyniku którego miałyby powstać zobowiązanie między pozwaną i powodem, w ramach którego spółka (...) zobowiązała się zapłacić na rzecz (...) sp. z o.o. kwotę dochodzoną przez (...) sp. z o.o. w procesie prowadzonym przez Sąd Okręgowy w Szczecinie w sprawie VIII GC 500/14. Oświadczenie to nie wskazuje ani konkretnej umowy podwykonawczej, ani wysokości roszczeń podwykonawcy, które miałyby być spełnione przez spółkę (...).

Przede wszystkim jednak kontekst sytuacyjny, w jakim oświadczenie to zostało złożone wskazuje na to, że nie było to oświadczenie, w ramach którego pozwana zobowiązała się zagwarantować powódce, że podwykonawca nie będzie od niej żądał spełnienia świadczenia. Zasadniczym celem pisma pozwanej z 21 października 2014 r. był bowiem sposób rozliczenia należności z ostatniej faktury, tj. określenie podmiotów na rzecz których świadczenie z tej faktury miało być przez powoda przekazane (art. 921¹ k.c.). Informacja dotycząca samodzielnych rozliczeń pozwanej wobec (...) sp. z o.o. jako jednego z podwykonawców w tym kontekście sytuacyjnym oznacza tyle, że pozwana nie wskazuje spółki (...) jako tego podwykonawcy, na rzecz którego świadczenie z ostatniej faktury wystawionej na kwotę 471.000 zł miałyby być przez powoda przekazane (art. 921¹ k.c.).

Bardzo istotne w sprawie jest to, że stanowisko powoda (...) Technologicznego jako pozwanego w procesie prowadzonym przez Sąd Okręgowy w Szczecinie w sprawie VIII GC 500/14 wskazuje na to, że powód odczytał oświadczenie pozwanej zawarte w piśmie z 21 października 2014 r. we wskazany wyżej sposób, tj. nie odczytał tego oświadczenia jako zobowiązania pozwanej wobec powoda, że podwykonawca (...) sp. z o.o. nie będzie od niego żądał spełnienia świadczenia, ale jako informację, że ten konkretny podwykonawca nie jest podmiotem, na rzecz którego ma nastąpić przekaz. Należy bowiem zauważyć, że w procesie prowadzonym w sprawie VIII GC 500/14 (...) Technologiczny jako główną linię swojej obrony przyjął to, że umowa łącząca pozwaną i podwykonawcę (...) sp. z o.o. nie była umową o roboty budowlane (tylko umową o sprzedaż, dostawę i montaż okien). Tym samym (...) Technologiczny stał na stanowisku, że w ogóle nie powstała jego odpowiedzialność gwarancyjna oparta o art. 647¹ § 5 k.c. Innymi słowy (...) Technologiczny uważał, że nie jest i nigdy nie był dłużnikiem spółki (...) (ponieważ umowa podwykonawcza nie była umową o roboty budowlane). Skoro tak, to oświadczenie pozwanej zawarte w piśmie z 21 października 2014 r. nie mogło być odebrane przez (...) Technologiczny jako oświadczenie kreujące zobowiązanie, w ramach którego (...) miałyby być zwolniony z obowiązku spełnienia świadczenia na rzecz podwykonawcy (obie strony stały bowiem zgodnie na stanowisku, że żadna odpowiedzialność (...) wobec podwykonawcy nie powstała, umowa podwykonawcza nie była bowiem umową o roboty budowlane). Tym samym pismo z 21 października 2014 r. nie kreowało żadnego zobowiązania między powodem i pozwaną, zawierało jedynie informację na rzecz których podwykonawców ma być dokonany przekaz, a których pozwana zaspokoi we własnym zakresie.

Co więcej zauważyć trzeba, że pozwana nie oświadczyła wobec powoda, że zapłaci wszelkie zgłoszone przez spółkę (...) roszczenia, wskazała natomiast, że rozliczenia dokona we własnym zakresie. Takie oświadczenie nie oznacza, że pozwana uznaje wszelkie roszczenia spółki (...) i tym samym dokona dobrowolnej zapłaty (innymi słowy takie oświadczenie nie oznacza, że nie dojdzie do ewentualnego sporu sądowego między spółkami (...) na tle ich wzajemnych rozliczeń).

Mając na uwadze powyższe przyjąć trzeba, że brak jest jakiegokolwiek stosunku zobowiązaniowego między powodem i pozwaną, w ramach którego pozwana zobowiązała się wobec powoda, że spełni ona ciężące na powodzie (jako solidarnie odpowiadającym z mocy art. 647¹ § 5 k.c. inwestorze) zobowiązanie wobec (...) sp. z o.o., a w szczególności zobowiązanie, które było przedmiotem sporu prowadzonego w sprawie VIII GC 500/14.

Tym samym nie została spełniona podstawowa z przesłanek odpowiedzialności odszkodowawczej z art. 471 k.c. – nie wystąpiło nienależyte wykonanie przez pozwaną łączącej strony umowy o roboty budowlane z 27 października 2011

r. czy też nienależyte wykonanie jakiegokolwiek innej umowy. Tym samym nie wystąpiło zdarzenie, z którym powód mógłby powiązać powstanie odpowiedzialności odszkodowawczej kontraktowej, opartej o art. 471 k.c.

Dodatkowo zauważyć trzeba, że powód mógłby uchronić się przed obowiązkiem zapłaty kosztów procesu w sprawie VIII GC 500/14 podejmując czynności o jakich mowa w art. 101 k.p.c., wówczas nie tylko nie ponosiłby kosztów procesu (który ostatecznie przegrał wdając się w spór merytoryczny dotyczący swojej odpowiedzialności gwarancyjnej), ale sam uzyskałby zwrot kosztów procesu od strony przeciwnej.

Na rzecz powoda została zatem zasądzona kwota 132.372,66 zł (87.054,31 + 32.329,35 + 3.989) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 19 sierpnia 2018 r. Podstawą prawną w zakresie roszczenia o zapłatę odsetek jest art. 481 § 1 k.c. Termin płatności roszczeń regresowych powoda, po którego upływie pozwana pozostaje w opóźnieniu, należało określić stosownie do art. 455 k.c. Pozwana została wezwana do zapłaty pismem z 8 sierpnia 2018 r., które zostało doręczone 16 sierpnia 2018 r., zakreślony w wezwaniu termin zapłaty upłynął 18 sierpnia 2018 r.

Ustalając stan faktyczny Sąd opierał się na przedstawionych przez strony dowodach pisemnych w postaci odpisów i kserokopii dokumentów prywatnych i urzędowych, a także oryginału umowy z 27 października 2011 r., który został złożony przez stronę powodową w wykonaniu nałożonego na nią zobowiązania. Żadna ze stron nie kwestionowała prawdziwości faktów, wynikających z przedłożonych przez drugą stronę dowodów, tym samym dowody te mogły posłużyć do ustaleń faktycznych, zgodnie z art. 244 § 1 k.p.c., 245 k.p.c. i art. 308 § 2 k.p.c. Dowody te nie były kwestionowane przez strony, jak również nie budziły wątpliwości Sądu.

Wyrok został wydany na posiedzeniu niejawnym, na podstawie art. 15zsz² Ustawy o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem (...)19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych z dnia 2 marca 2020 r. Strony zostały zobowiązane do przedstawienia swoich stanowisk na piśmie przed zamknięciem rozprawy, co uczyniły składając pisma procesowe z 15 lutego 2021 r.

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 108 § 1 w zw. z art. 98 § 1 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c., stosując zasadę odpowiedzialności za wynik sprawy. Powód wygrał sprawę w 90,87%. Na poniesione przez niego koszty niezbędne do celowego dochodzenia swoich praw w łącznej wysokości 12.206 zł złożyła się opłata od pozwu w wysokości 6.789 zł, wynagrodzenie pełnomocnika będącego radcą prawnym w wysokości 5.400 zł (stosownie do § 2 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych, Dz.U. z 2015 r. poz. 1804, ze zm. z 2016 r. poz. 1667), opłata skarbową od udzielenia pełnomocnictwa w wysokości 17 zł. 90,87 % tych kosztów wynosi 11.091,59 zł. Pozwana wygrała sprawę w 9,13 %. Na poniesione koszty niezbędne do celowej obrony składają się wynagrodzenie pełnomocnika będącego radcą prawnym w wysokości 5.400 zł (stosownie do § 2 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych, Dz.U. z 2015 r. poz. 1804, ze zm. z 2016 r. poz. 1667) a także opłata skarbową od udzielenia pełnomocnictwa w wysokości 17 zł, łącznie 5.417 zł. 9,13% z tej kwoty wynosi 494,57 zł. Na rzecz powoda zasądzono różnicę: 10.597,02 zł.